

La Boletaire de la Torratxa

ANY LIII - 2622 - 15 cts - Atrassats, 30

Boletaires

—Vinc de buscar bolets, i no n'he trobat ni un.
—Vina a casa, que, si hi ha la dona, en trobaràs,
amb seguretat.

GRAN TEATRE ESPAÑOL

Companyia de vodevil i grans espectacles de

JOSEP SANTPERE

Primers actors i directors JOSEP SANTPERE i ALEXANDRE NOLLA.—Primera actriu, MARIA FORTUNY

Divendres, tarda. **LA FLORISTA DE LA RAMBLA.**
Nit, **LA LLEONA**
Dissabte, tarda. **QUINA FAMILIA!** i **ELS ALLOTJATS.** — Nit, **LA LLEONA**
Diumenge, tarda. **QUINA FAMILIA!** i **LA LLEONA**
Nit, **LA LLEONA**
Dilluns, tarda, **TE... TE... I DEIXA'M DORMIR.** —
Nit, **LA LLEONA**
Totes les nits **LA LLEONA**

TEATRE TALIA

Companyia de vodevil i teatre modern

Assumpció Casals

Primer actor i director: JOSEP BRUGUERA — Primeres actrius: VISITA LOPEZ, DOLORS PLA — Primer actor còmic: M. GIMÉNEZ SALES.

Avui, divendres, nit, a un quart d'onze: Reapertura amb la reprise del vodevil de Henn. quin i Gorse, traducció de Salvador Vilaregut,

L'AIRE DE PARIS

OLYMPIA

CIRQUE D'HIVER.

Direcció: J. VENTURA GANNAU

Artistes, els millors del món

Matinées infantils els dijous

TOTS ELS DIES CANVIS EN EL PROGRAMA

Es despatxa en Comptaduria

"El qui té Blenorragia (purgacions) és perquè vol"

Quan esteu cansats de medicar-vos sense trobar millora, o bé no assoliu un complet guariment de vostra Blenorragia en qualsevol de les seves manifestacions (uretritis, prostatitis, cistitis, artritis, gonocòcciques, gonorrea crònica, o «gota militar», etc., etc., de l'home, i (vaginitis, metritis, leucorrea, fluxos, etc., etc.), de la dona; exigiu al vostre farmacèutic els acreditats

Catxets Neisserinos

i obtindreu un ràpid i perfecte guariment de la vostra malaltia, discretament i sense molèsties.

De venda: **Barcelona**, SUAÑA, Escudillers, 8; BELTRAN, Junqueres, 11; **Reus**, SOLER, Llovera, 26 i Centres d'específics.

TEATRE GOYA

Joaquim Costa, 58. — Telèfon 13946

GRAN COMPANYIA DE VODEVIL I COMEDIA
ELENA JORDI

Direcció artística: Fontanals

Avui, divendres, a les 10, **DEBUT** amb el vodevil en tres actes, de Caillavet

FER PASQUA ABANS DE RAMS

Demà nit i diumenge tarda i nit, **FER PASQUA ABANS DE RAMS**, per Elena Jordi.

Els millors discos són els de

La voz de su amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva importància. Venda: 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (a variosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Pin toles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regnant sobre la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb prou rapidesa, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les micoes, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessestes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sòkatarq, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrellament, tractament i guariment de les dites malalties.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

La llició del barret fort

TOTHOM ha tornat a Barcelona. Els que no hi són, és que encara no poden venir. Però ja quasi tothom ha tornat a passejar per les Rambles i ha assistit a alguna que altra funció teatral.

Només se sent parlar de l'estiueig passat. Uns s'han avorrit molt, d'altres s'han divertit. Els uns han pres tants banys, que ja en tenen per tot l'any; d'altres han estat entre pins, a la muntanya, patint els exèrcits de mosques i les incomoditats de les velles masies convertides en cases de dispeses circumstancials.

El negre del sol es va destenyint.

Ja veieu que la brillantor del bru desapareix i va esgrogueint-se, verdejant de manera miserable. Les noies ja tornen a veure les amigues i comencen a sentir la preocupació de les modes de tardor i d'hivern.

Les platges es van quedant soles, tristes. Les barraques que durant tot l'estiu han estat gallarets d'alegria damunt la sorra ardent, ara tenen una melangia singular. Els passeigs, aquesta mena de passeigs tristos i que fan l'efecte de rebedors de casa de dispeses, puix és allà on els Ajuntaments s'ho gasten tot, perden la gràcia dels pantalons blancs i les espadnyes clares. El vell cafè torna al seu ritme de l'any, amb els mariners que fumen la pipa, juguen a cartes i xerren de política de quan en quan. Els pagesos tornen al bar del poble a xerrar de les collites, la verema, els impostos i les contribucions...

L'èxode ha estat ràpid, com totes les coses. Se n'han anat les famílies A, B i C. I la platja perd categoria. Totes les famílies creuen que ja no és distingit ésser a la platja, i tornen, sense quasi temps de fer les maletes, a la Ciutat.

La casa de la ciutat ha estat solitària tot aquest temps. Els mobles coberts amb fundes blanques. Res, ningú. Ple de pols. Ja hi són tots a treure els mobles que surten de la funda, dient un bon dia de presidari en obtenir la llibertat. Els paisatges dels quadrets, també degudament guardats, tornen a ésser quadros, i els veïns ja tenen unes paraules més per dir-se a l'hora de dinar: —“Mira; ja han tornat els del primer pis...”

Els taxis van plens, els tramvies, també. Tot porta un ritme de ciutadania, de vitalitat. Els que han romàs a Barcelona parlen de les delícies de l'estiu a Ciutat, sense les incomoditats de la pols de la carretera i els menjars cars. Els que tornen, parlen de l'alegria de no fer res, mesos i mesos. Des de fa uns anys esdevé quasi una religió el sortir a fora. Sortir de Barcelona és com una necessitat fisiològica... Hi ha gent que quan surt de Barcelona, s'avor-

reix; però si no surt, troba que queda molt malament. I surten a patir incomoditats, malhumors, malalties d'estiu, etc.

S'acaba l'estiu. Vénen els dies de feina, de renovar relacions, de treballar...

L'Exposició ha pres un nou caire. Ara hi vénen els barcelonins, i es diuen que a l'Exposició haguessin pogut passar un bon estiu.

—Té raó, l'Exposició!

Ja no se'n recorden. I hi van els barcelonins, allunyats tres mesos de ciutat, i troben que ja està quasi acabada i que les llums funcionen i les aigües també, i que als passeigs hi ha gent; i als palaus, visitants... Es barregen els barcelonins amb els turistes...!

I en veure tot allò, obliden, de moment, que tot allò és d'ells, que ho han de pagar, que ho poden disfrutar...

Els pobles s'han quedat sols. Les colònies han marxat, i ara se sent la solitud dels mals temps.

Jo me n'he adonat que s'acaba l'estiu, perquè prop de casa hi tinc un pobre que demana caritat. L'home seu en un tamboret i s'arpenja a la cantonada. Entre les cames hi té un barret fort on els vianants pietosos deixen uns cèntims. Ara, arribat al mal temps, s'ha tret el barret de palla del cap, per a posar-lo entre les cames, i posar-se al cap el barret fort.

Quan torni el bon temps, el pobret tornarà a posar entre les cames el barret fort i es cobrirà amb el barret de palla.

En adonar-me que ja no portava el barret de palla, m'he adonat que també havia canviat el temps.

Francesc MADRID

¿PER QUÈ SERÀ EL PREMI?

Es diu que enguany la Cambra del llibre pensa modificar la manera d'atorgar el premi anual al millor article sobre llibres.

En primer lloc sembla que es donarà preferència, no a l'article que faci un elogi del llibre en general — cosa que s'ha provat que té molt poca eficàcia —, ans a un estudi crític d'un llibre determinat o d'una personalitat literària.

Segona, es premiarà amb preferència l'autor que durant l'any faci més campanya a favor del llibre, que a aquells que solament se'n recordin aquests dies.

I, finalment, seran admeses totes les publicacions i diaris, sigui quin sigui l'idioma en què estiguin redactats, no solament a fi d'estimular més amplament a la propaganda, ans també per evitar la injustícia d'excloure molts periodistes i escriptors.

La persona que ens ha exposat aquestes reformes és persona de crèdit. Ell no respon, però, de la seva exactesa. Foren, de totes maneres, reformes tan oportunes i justes, que se'ns fa dubtós que no arribin a ésser una realitat.

A PROPOSIT DE LA DIADA DEL LLIBRE

A propòsit de la diada del llibre, volem recordar un èxit que en una festa semblant tingué a Vilafranca el nostre amic Farran i Mayoral. Hi anà acompanyat de Carles Soldevila, Navarro Costabella, Ambrosi Carrión i Angel Samblancat, a donar unes conferències.

El plat fort havia d'ésser, naturalment, la conferència del savi Farran i Mayoral. Li fou, doncs, reservat el darrer torn. Quan li tocà parlar, el president anuncià:

—Ara us parlarà l'inspirat poeta Farran i Mayoral. En Farran s'alçà i avançà cara al públic:

—Jo — digué — no sóc precisament un poeta. Sóc més que poeta. Sóc un professor, i vaig a donar-vos una lliçó, com si fóssim a un aula.

I dites aquestes paraules, s'assegué davant la tauleta, on hi havia la corresponent botella d'aigua i el vas amb el bolado enorme.

La conferència fou. és clar, pesada com el plom. En acabar, tothom estava atùit. Ningú, marejat de tanta filosofia — dit sigui amb amable eufemisme —, no gosava aplaudir. En alçar-se, però, un botó de l'americana s'enganxà al serrell del tapís que cobria la taula, i vas, bolado, gerro d'aigua, tot caigué per terra, amb gran estrèpit.

Planxa? No. Fou una gran sort per En Farran. Tothom començà aleshores a aplaudir de la manera més engrescadora.

Fins l'atzar contribueix a fomentar les il·lusions d'aquest Mestre, successor de l'Ors, ignorat de tothom.

Volva

- Pare, tinc por! No sent quin rac a les bardisses del peu del rec?...
- I ja es fa fosc!...
- Doncs jo me'n ric!...
- Potser és la bèstia que deia en Roc?
- Camina i calla, no siguis ruc!

Francesc PLANA CASTANY

L'Hostal del Sol

Dissabte passat va tornar a obrir les portes l'"Hostal del Sol", instal·lat dintre del "Poble Espanyol", on serviren un banquet clàssicament català en honor a la Premsa.

La instal·lació, de molt bon gust.

El servei, no cal parlar-ne: del bo i millor.

L'"Hostal del Sol", regentat per les senyores Ribas de Carreras, Ribas de Ros, Bosch de Picavia, i de la Riva de Ocampo, ja pot preparar-se a rebre la molta gent que desfilarà pel local.

La Diada del Llibre

Aquest any, i a casa nostra, aquesta festa promet ésser un esdeveniment.

Salvador Alarma, el gran escenògraf, s'ha encarregat de decorar l'entrada de la nostra llibreria. Ja no cal dir que, amb un artista com Salvador Alarma, la cosa farà goig de debò.

Installarem una tribuna, i un grup d'escriptors amics nostres dirigiran, d'hora en hora, la paraula al públic per a enaltir el llibre i la festa del llibre. Aquests escriptors són Santiago Rusiñol, Antoni Rovira i Virgili, Lluís Capdevila, Angel Samblancat, Ambrosi Carrión, Ramon Vinyes, Francesc Madrid, Domènec de Bellmunt, Angel Pestaña, Amichatis i d'altres.

A la nostra llibreria, Rambla del Mig, 20, hi haurà aquell dia un gran stock de llibres nous.

Aquests llibres ja s'anuncien en el Catàleg que acabem de publicar i que fem a mans de tot aquell qui el sollicita.

L'OBLIT INJUST

Llegim que hom ha donat la Medalla del Treball a l'actriu Maria Morera. Ens sembla molt bé. L'actriu Maria Morera mereix aquesta i totes les condecoracions.

Ja tenia Maria Morera les Palmes Acadèmiques. Ara té la Medalla del Treball. Molt bé, molt bé!

Ja no cal dir-ho: aquestes distincions ens alegren, ens satisfan, ens omplenen d'orgull.

Però ens fan pensar en els que no tenen sort, en els que, treballant molt, es veuen oblidats a l'hora del repartiment de premis. I això no ens sembla just, la veritat.

Es veu que les distincions criden les distincions, com el diner crida diner. Et ve una medalla, i comencen a ploure medalles, que no tens prou pit per posar-te-les. Trobem — i ho diem amb tota humilitat, car no pensem pas fer un gran descobriment — que això de les condecoracions hauria d'anar més repartit.

I consti que no pensem pas en nosaltres, que no és l'enveja qui ens fa parlar. L'enveja, mai! Nosaltres estimem i respectem les condecoracions. Però atorgades als altres.

Així ara voldríem que hom pensés en Joaquim Montero. A Joaquim Montero, des d'aquestes mateixes pàgines, l'hem combatut sempre que ens ha semblat de justícia. Car únicament aquest sentiment de justícia justifica la crítica. Podíem anar equivocats, però no ho creiem. Com no ho creiem avui en dir que els molts anys de treball de Joaquim Montero mereixen una distinció. Potser no és oportú demanar-la avui, quan Montero no brilla com brillava. Però la gentilesa, la cordialitat, sempre són oportunes, sempre han d'ésser oportunes.

Joaquim Montero és un dels homes que més gent ha portat al teatre. Ha interpretat tipus d'una manera esplèndida: el Pío Coronado d'El Abuelo; el vell mariner d'El Paquebot Tenacity; el caixer d'El barret de cascavells.

A Joaquim Montero hom li deu un xic més d'agraïment.

VIRAI.

—El meu marit m'estima molt, m'omple d'obsequis.

—Doncs el meu fins em treu les sabates; però és perquè no pugui sortir de casa.

Espurnes setmanals

Ens preguntem per què a la nostra literatura, que tant es nodreix actualment de traduccions, s'ha tancat la porta precisament a les figures més grans de la producció literària mundial, pel sol fet d'ésser contemporànies.

No és cert, que seria molt millor conèixer obres d'un Gorki, i de tants altres que representen una actualitat ardent, que no pas dedicar-se a traduir novel·les de gent que ha mort ja fa temps i l'obra dels quals moltes vegades té valor històric o de record, més que no pas literari en veritat?

No hi ha novel·les — per concretar la nostra idea — com "Rien de nouveau a l'Ouest", com "Els que teníem dotze anys", com "Els Artamonoff", com tantes altres, per nomenar únicament les de publicació més recent, i traduïdes al castellà, quan, en canvi, es serveixen al públic o bé obres de l'època romàntica on el sentimentalisme agut que pateix gran part del públic català, s'aguditza encara més, o bé obres clàssiques de dubtosa assimilació espiritual en molts casos.

Creiem que és precís que els autors tinguin un sentit gairebé instintiu de selecció per a escollir el que pot portar més benefici, no tan sols moral, sinó pecuniari, i no hi ha pas discussió possible, en pensar que molt més hi guanyaríem si estéssim efectivament al corrent — en qüestió de traduccions — de la literatura internacional, que ens poséssim literàriament a l'alçada oportuna perquè els millors autors contemporanis poguessin ésser editats en català, i hom pogués fruit de les bel·leses d'aquestes obres

en nostra llengua, quan ara s'han d'adquirir bé en castellà, bé en francès... per nomenar únicament les llengües més conegudes correntment.

Ara que tanta importància adquireix la traducció, és un deure el posar la literatura a l'actualitat: el prescindir de la prevenció que les novel·les puguin ésser més o menys ortodoxes, més o menys titllades de morals, perquè si allò que avui no es publica o no es tradueix per por d'esverar al públic, dintre de cent anys es pot traduir, perquè ha passat ja a la posteritat, és ben de témer que mai arribarem a assolir un lloc de consideració en el mercat estranger.

No s'ha hagut de posar el teatre al nivell internacional, per aconseguir mantenir-se en el favor del públic? No s'actualitza la ciència, per conseguir resultats pràctics?

Doncs, per què la literatura no deu fer-ho també?

M. BENET.

TALIA

L'aire de París és un vodevil d'Hennequin i Gorse. Hom diu que aquest vodevil és l'últim que escriví Hennequin. Això, el tractar-se d'una obra pòstuma, no avalora l'obra. Una obra pòstuma té quasi mes, una valor de curiositat.

L'aire de París no és pas, sortosament, un dels millors vodevils d'Hennequin, que ha estat mestre en el gènere. Encara que L'aire de París no sigui una de les seves millors obres, s'hi veu, però, aquest mestratge. En les obres més dolentes d'un gran autor—i Hennequin ho era, car té, mantes vegades, la força d'un Labiche—hi ha sempre quelcom de bo. La llàstima, precisament, és que L'aire de París sigui la seva última comèdia. Hennequin té una producció important, copiosa. Hi ha en aquesta producció una infinitat d'actes, una infinitat de títols. Fins en aquest aspecte ens recorda Labiche. En L'aire de París, obra pòstuma, s'ha d'advertir, forçosament la fatiga d'un home que ha produït molt. I la fatiga s'exterioritza en trucs i recursos gastats, en un diàleg poc àgil, en situacions repetides.

Per tót això pot semblar que aquest vodevil pòstum d'Hennequin és una cosa perfectament menyspreable. Res d'això. No és una de les millors obres d'aquest estimable autor, però és millor que les de molts altres vodevilistes.

El procediment és clar, senzill, segueix una trajectòria ferma. I, sobretot, no és groller. Aquest és un mèrit gran. Sobretot avui, quan la grolleria és a l'ordre del dia.

Salvador Vilaregut, que és el més pulcre, el més digne, el més artista dels nostres traductors, ha posat a l'obra un català correcte, senyorívol, que mereix tots els elogis.

Jo, com que—cal repetir-ho—vaig al teatre pagant; com que no estic lligat amb compromisos amb empreses ni per simpaties o antipaties amb autors i actors, puc ésser exigent. La interpretació que els actors del Talia donen a L'aire de París no em permet ser-ho avui. Assumpció Casals és una actriu de temperament dramàtic, una de les nostres millors actrius dramàtiques. Això no vol dir que estigui malament en tipus de comicitat més o menys accentuada. Bona prova n'és la figura que, amb justesa i aplom, interpreta en L'aire de París. Vista López és una formidable actriu còmica. Això ho sap tothom, i no cal que jo ara hi insisteixi. Molt bé En Bruguera, molt just

612.—L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

i distinguit. En Giménez Sales és un actor meritíssim, un actor que sap crear tipus—cosa que no ho fa tothom,—que sap caracteritzar-se, que té el bon gust de no apallassar-se mai. La interpretació que dóna a l'anglès de **L'aire de París** és digna d'un gran actor. Dolors Pla, excellent com sempre. Els altres actors, força discrets i volenterosos.

ESPANYOL

A Alfons Roure els crítics el tracten, generalment, en un to despectiu i dur. Jo vui creure que aquest to el consideren just. Però crec també que l'autor ha d'ésser tractat amb respecte pel crític. Sobretot avui que la majoria dels crítics no tenen una autoritat massa ben guanyada. I s'ha d'obrar així—crec jo— encara que l'autor no tracti amb respecte el públic, encara que l'encanalli i el desmoralitzi. A Catalunya, em sembla observar que, d'un temps ençà, s'ha perdut el respecte entre la gent de lletres. I això és un perill.

Així jo, per totes aquestes raons adduïdes, procuraré tractar amb respecte "La lleona", nova obra d'Alfons Roure, que ha estrenat la companyia de l'Espanyol. Globalment l'obra d'Alfons Roure em sembla mancada de qualitat. El teatre popular no és això. El teatre popular pot tenir una finor, una emoció, una bondat, que no tenen les obres de Roure. Amb un xic d'atenció i de cura Roure podria obtenir aquesta qualitat que valoritzaria les seves comèdies. Perquè no se li pot negar que té una certa traça a fer moure les figures, que coneix bé la mecànica teatral. Es la primera matèria ço que hi falla. Es a dir: el motiu dramàtic, el llenguatge, la pintura del tipus. Roure, en compondre les seves obres, fa l'efecte d'un home que manipula amb objectes usats, de segona mà. Heu-vos ací perquè en les seves obres tot és fals i artificios. Sobretot els moments dramàtics són una cosa llastimosa. Quan, en canvi, apunta tipus de sainet, sempre secundaris, ho fa amb una certa gràcia.

Afinant un xic el llenguatge, que en perdre en grolleria, li guanyaria en agilitat, i oblidant un xic la galeria, jo crec sincerament que Alfons Roure podria fer quelcom acceptable. "La Lleona", al meu entendre, no pot pas acceptar-se com una obra reeixida. Es una repetició més d'altres temes tractats per aquest autor.

Molt bé les senyores Fortuny—actriu rica en modalitats—; Faura—una característica de les que no en corren,—Hernàez,

Cosmo, etc. I molt bé els senyors Santpere, Nolla, Claperà, i tots els altres.

L'obra bastant ben presentada.

MANUEL BORRELL I MAS

POLIORAMA

Pau Parellada ha estrenat una nova comèdia. Nova en un sentit molt relatiu. De Pau Parellada havíem sentit dir, quan érem joves, que tenia tanta gràcia. Llavors no ens interessava. Avui que ho hem pogut comprovar, hem vist que en això de la gràcia de Pau Parellada, com en tantes altres coses, ens havien enganyat.

Así predicaba Diego és una comedieta sense cap mena d'importància. Josep Romeu hi cantà, amb força bon gust, uns fragments d'òpera.

BARCELONA

Es d'agrair a la companyia Ladrón de Guevara-Rivelles que, encara que sigui de tant en tant, posi obres com **La loca de la casa**.

OLYMPIA

Ha començat la temporada de circ. I ha començat amb èxit. Per a nofer-ne una nota massa breu, en parlarem el número vinent.

Avencem, però, que la companyia de circ que hi ha debutat és una cosa de primera. Hi ha números d'aquells que no es veuen cada dia; números d'allò més sensacionals i que es fan aplaudir per força.

Com qui no diu res, la companyia és formada per vuitanta artistes. I tots bons!

COMIC

Continua omplint de gom a gom cada dia amb la Revista **¡Olé-Olé!**

El nou cuadro **La cola de la vedette** interpretat per la genial Miss Dolly, ha estat un èxit formidable.

En Sugrañes està preocupat perquè el Teatre Còmic és petit i no hi cap la gent.

El poble de Badalona homenatjant a Enric Borràs

AGREDOLÇOS

COLOM I NICOT

On va néixer Colom? Cadascú pot triar al seu gust el bressol del gran navegant: Colom genovès, Colom portuguès, Colom gallec, Colom extremeny, Colom català... Ara, darrerament, la tesi del Dr. Ulloa s'ha vist reforçada per la de Colom tortosí.

Els tortosins estan cofois de la descoberta. Després d'uns moments de desconfiança burleta, la nova ha desvetllat un entusiasme efectiu. I la idea d'erigir, vora les aigües tranquil·les i majestoses de l'Ebre, un monument a l'illustre riberenc, ha estat llançada...

Malauradament, però, de la guerra ençà, el prestigi de Colom a Europa, va de baixa. Hom no discuteix, no, els mèrits d'aquesta figura gegantina. Però en nom d'un egoisme, que de vegades és dit sagrat, hom discuteix els benefets que el descobriment d'Amèrica ha reportat als habitants del vell món.

Els conquistadors d'Amèrica van dur, certament, d'Ultramar, tresors fabulosos. Però van dur també diverses malalties desconegudes fins aleshores. Van portar l'or del Perú, però van portar també l'avariosis.

El pitjor de tot, tanmateix, és que ara ens han tornat a prendre l'or i ens han deixat les malures... Tot l'or dels conquistadors i de Cristòfor Colom ha fet cap, altre cop, al seu país d'origen. Ara, els americans, colonitzen el vell món. Els indis som els europeus. Talment com els conquistadors espanyols del temps de Colom i d'Hernan Cortés, devastaren els fantàstics tresors de l'imperi dels Incas, així els americans s'enduen avui dia de l'Europa empobrida i envellida de la post-guerra, les estàtues, els monuments, les obres d'art, les antiguitats...

Els que així parlen — potser fumadors de casta — oblidem tal volta que la planta que tant els plau ens va venir d'Amèrica?

El tabac! Més que el fet mateix de la incorporació del nou món a la civilització europea, és l'ús d'aquesta herba, aromàtica i deliciosa, el que marca el començament d'una nova era, d'una nova civilització, d'una nova literatura...

Hi ha qui diu, certament, que aquesta herba diabòlica fa perdre la memòria, enterboleix l'enteniment, entumeix la voluntat, ataca els bronquis... Però també hi ha qui diu que estimula la imaginació i activa totes les facultats de l'esperit. D'ací els seus benèfics efectes en les belles arts. ¿Concebeu un Balzac o un Zola, un Rusiñol o un Ruyra, sense la blavosa aurèola del fum de la pipa o del cigar?

No oblideu, però, que Nicot fou el primer d'importar a Europa l'apreciada planta. Benvinguda i beneïda sigui! Honorem amb ella, malgrat tot, el gran navegant que en descobrí el paradís. Però honorem també qui ens la féu conèixer.

Colom té ja, arreu del món, nombrosos i superbs monuments. L'honorable i modestíssim Nicot, no mereix també que n'hi erigeixin un? Creiem que, almenys l'Arrendatària, en té el deure ineludible...

—M'ha tirat polvos de mata-rates a la sopa.
—No ho cregui, senyor jutge; o sinó, faci-li fer l'autòpsia!

L'ASSIGNATURA DIFÍCIL

—Què t'han preguntat?
—On havia nascut Colom.
—I què has respost?
—Que això no ho sabia ningú.

PEROT

El nou catàleg de llibres que repartim gratuïtament conté prop de 3.000 títols.

Bressol d'argent

En el fons del llac tranquil,
que, en la nit calmosa i clara,
és com un bressol d'argent,
s'hi ha dormit la lluna blanca.

S'ha aixecat un xic de vent
que porta aromes de prades,
i harmonies que desperten,
dins del cor, lleus enyorances.

S'ha aixecat un xic de vent,
qui, en el rons de la clotada,
passant per damunt del llac,
sacseja l'aigua encalmada.

I així el gran bressol d'argent,
on hi dorm la lluna blanca,
n'és balancejat lleument,
com si ho fos per mans de fada.

EMILI GIRONES MOLINA

La darrera barba

Era una tarda d'aqueix estiu prop-passat. Aprofitant la mica de fresqueta que s'escorria pel Passeig de Gràcia, i en la bona companyia d'un fidel amic, ens trobàvem asseguts en un banc de pedra, davant per davant d'un altre banc, no tant democràtic, però més històric, el Banc de Barcelona.

De sobte, veiem venir vers nosaltres un senyor baixet, d'aspecte funerari; un senyor tot primmirat i elegantó — d'una rànica etiqueta —, de dalt a baix vestit de negre, barret tou negre, sabates negres i una barba més negra encara que el vestit i el tarannà.

Una barba, avui, que ningú en porta? — direu. I quina barba, cavallers!... L'home es va anar apropant i poguérem constatar el bé-de-déu.

Imagineu-vos una poblada, copiosa i atapeïda barba de pèl de raspall, hirsuta a més no poder, posada a la cara d'un senyor de més de tres quarts d'edat — d'edat "pro-terva", que diria aquell —, i pintada de negre marfil (una mena de fum d'estampa repujat), per afegidura.

Es clar, tothom se la mirava; resultava quelcom anacrònic, quelcom "demodé" per als costums d'ara, per les fesomies actuals i pels dies que correm.

"Potser és un sant home — devia dir-se la gent —; potser és un bon cristià, un be; però Déu nos en guard de topar-lo, de vespres, a la carretera de la Rabassada." I és que allò no era un home dels temps de les fulles "Gillete"; allò era un facinerós, un capità-manaia vestit de senyor; un comparsa d'òpera barata; un trabucaire sense trabuc, un ninot de molles d'aquells que, el segle passat, eixien de les capsas per a espantar criatures...

Efectivament, allò no és una barba; és un grapat d'espant per a un barbut de comèdia. Sant Pere i Sant Pau, al seu costat, perdrien tota la fama seriosa que als homes de pèl han donat les sacres escriptures.

Quina barba, la d'aqueix senyor!... Tothom qui la veu, l'admira; tothom qui es topa amb ella, li obre pas; i, no obstant, tothom la té per camuflada, per falsificada, per un postís, per una barba de guarda-roba, de sacerdot de la "Aida".

Però, no, no; l'amic nostre que seia amb nosaltres al

—L'Ernest s'ha fet músic? Que toca algun instrument de corda?

—Sí que és de corda, perquè toca la campana.

Passeig de Gràcia i que coneix aqueix senyor de molts anys, per haver estat co-proprietari d'una societat, de la qual forma part el barbut personatge, ens assegurà que és una barba perfectament positiva i rigorosament autèntica.

Passà per davant nostre, i mentre s'allunyava, pensàvem: No havent-hi ja pel món barbes de cap color, per què aquest bon senyor s'entesta a deixar-se-la, i si la du, per què s'encaterina a pintar-se-la de negre? No fóra una major distinció portar-la roja, o verda o de color de salmó?...

I no ens poguérem esvaïr del pensament la visió d'aquell home atrabiliari; durant molt temps ens perseguí la seva ombra. De nits, al llit, el somniàvem; de dies, pel carrer, ens semblava que a cada pas l'haviem de retrobar. Fou una obsessió contínua, la barba d'aquell home extraordinari. Extraordinari només que per la barba, perquè ben segur que és l'última barba que corre per Barcelona.

I el pitjor és que aquest bon home, passi el que passi, ja no se la treu, si algú no es determina a tallar-li forçadament i de bursada.

No se la treurà, perquè ell ja sap que és la darrera, i vol que la seva barba, pintada de negre marfil, resti de mostra per a futures generacions; vol guardar-la per a que sigui la llavor, com si diguéssim, pel dia de demà que la moda imposi al món barbes hirsutes altra volta.

FRA NOI.

Llegir un catàleg, fa agafar ganes de llegir els llibres que anuncia.

Un amor discret

(COMEDIETA)

Vestíbul elegant d'una sala de ball

Carles. — Isabel! Tu, aquí?

Isabel. — Per, què t'estranya? Et sap greu de trobar-me?

C. — No hem sap greu. Però després de tant de temps de no veure't?... La teva presència em recorda tantes coses!...

I. — Recordar tu?... Bah! Precisament avui m'han dit que et casaves. I ella és molt rica, oi?

C. — Sí.

I. — Calia suposar-ho. Tu no ets capaç d'estimar una dona per ella mateixa.

C. — Que no en sóc capaç? Tu mateixa has sabut prou com t'estimo. Però d'amor sol no se'n pot viure.

I. — Això és cert. Jo, sense anar ben agençada, tindria sempre por d'acabar per no plaure't.

C. — Tens raó. L'amor sense benestar, sense bellesa, no el comprenc... Ara el que sentiria és que tu no trobessis un home tal com et mereixes.

I. — No t'hi encaparris: ja l'he trobat.

C. — Sí?

I. — Sembla que et sàpiga greu, ara!

C. — Me'n sap i me n'alegro. No puc amagar-te que, en certa manera, m'hauria afalagat que del nostre amor

en servessis un record alhora enciser i punyent per tota la vida.

I. — Egoista!

C. — Egoista? No! Jo no t'oblidaré mai. A la meua muller no podré arribar a estimar-la com t'he estimat a tu. Del record d'aquest amor en faré la poesia de la meua vida.

I. — I qui sap si l'amor, el veritable amor, no és altra cosa que això: il·lusió, poesia. En els desenganys que em porti la vida, en les hores de desconhort i de dolor, jo pensaré també una mica romànticament en tu. Aleshores potser sentiré més que mai la recança d'haver-te perdut. Però aquest record farà que la meua existència no em sembli tan vulgar i tan buida...

C. — Això és el que jo vui. Si no ens haguéssim deturat a temps, en canvi, en el nostre amor, aquest dolç sentiment que podrà fer bella la nostra soledat mai no hauria pogut existir. Les experiències de la trista realitat potser haurien fet que acabéssim odiant-nos.

I. — Qui sap! Però ara ja no hi som a temps, de tornar enrera. Adéu, Carles. Que siguis ben feliç.

C. — Adéu? No encara! Abans, volia demanar-te una cosa.

I. — Què?

C. — Et recordes del primer petó que vàrem fer-nos?

I. — Erem unes criatures!

C. — Però aleshores ja vàrem jurar-nos de no separar-nos mai! Una bella il·lusió, sens dubte. I ara jo voldria tornar-te aquell petó i que tu me'l tornessis. Seria com tornar-nos els nostres juraments. Ho vols, Isabel?

I. — Aquestes coses no es demanen.

C. — Es cert. Quan tenim uns llavis tan prop com ara els teus, cal no demanar res. Val més robar-los-hi la seva fruita madura i encesa. (*Es besen. Després s'esguarden un moment com encisats. Tenen els ulls entelats de llàgrimes*).

I. — Mai no m'havia fet una recança tan gran com avui allunyar-me de tu. Si no fos tan dura la vida...

C. — Em sembla que des d'ací la veig a "ella".

I. — Si ens trobés plegats...

C. — Seria catastròfic!

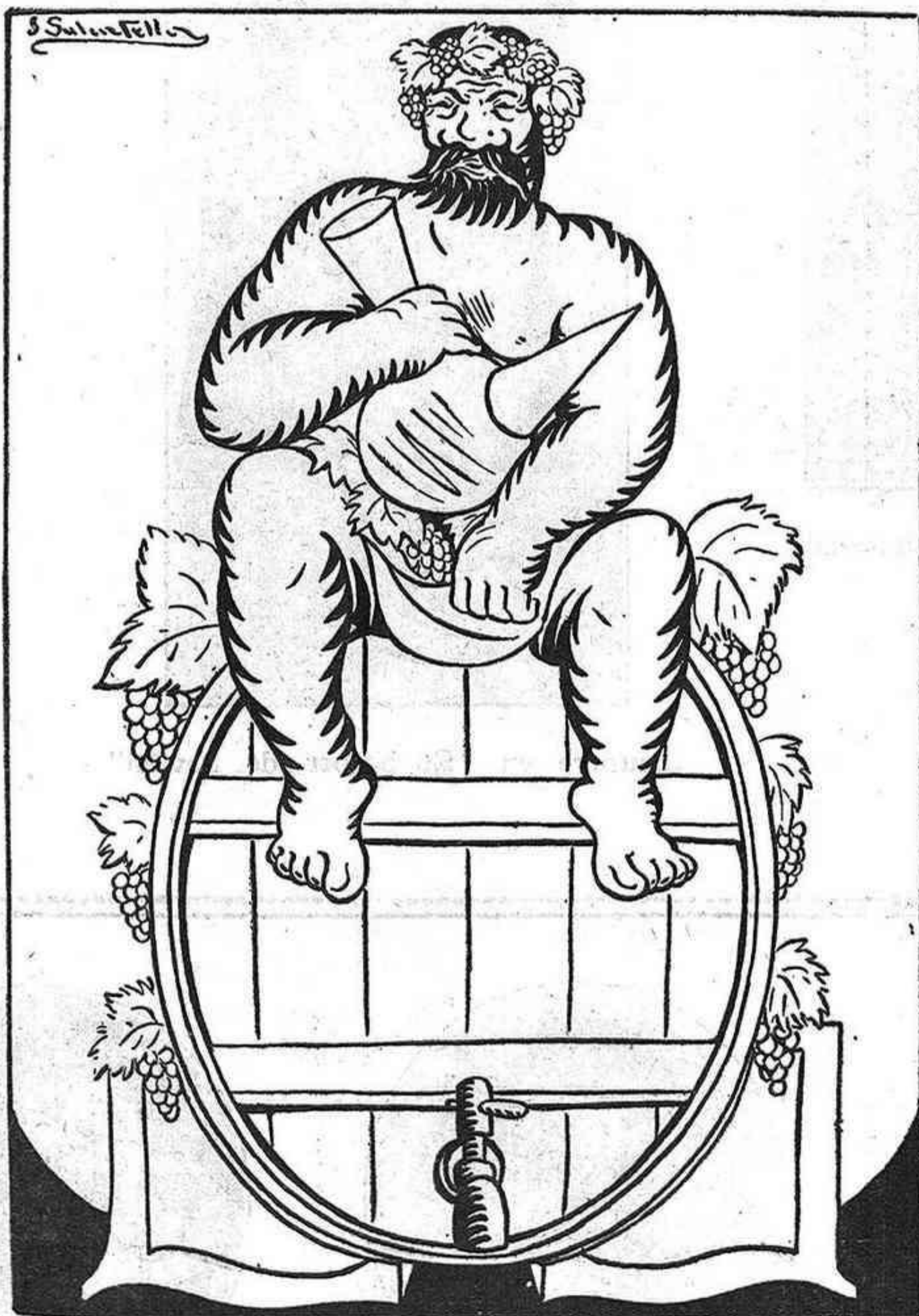
I. — Sí, separem-nos. Si "ell" sabés...

C. — Adéu, Isabel.

I. — Adéu, Carles.

C. — I d'avui endavant, ens veurem l'un a l'altre com a una ombra. I l'ombra dels nostres somnis serà el millor de les nostres vides.

Domènec GUANSE

En aquest gravat, no cal que hi posem peu. Ja poden pensar del que es tracta: Setembre!

Una estrella

Titilla una estrelleta
al mig de l'infinit,
la seva humil llumeta
és joia de la nit.

Entorn d'ella pullula
un núvol amb pas lleu...
Per fi, sa llum anulla
posant-se davant seu.

Un núvol res importa,
això el temps ho desfà;
la llum d'una estrelleta, no; és tan forta
que el temps no pot privar-la de brillà.

VICTOR CANIGO.

La companyia de Josep Santpere que actua al Teatre Espanyol

MARIA FORTUNY

ELVIRA FREMONT

MONTSERRAT FAURA

MARIA DE R. COSMO

TERESA VINYALS

ISABEL PUJOL

MARIA MARSAL

ROSITA VERNIS

ANTONIA FORNES

ROSITA HERNAEZ

MARY ADRIA

ALEXANDRE NOLLA

Santpere en "La casta Susana"

Santpere en "El barber de Sevilla"

Santpere en "La nit de reis"

Santpere en "Porten res de pago"

Santpere en "La dama roja"

ALFONS ARTEAGA

MIQUEL PEDROLA

ENRIC RIBAS

JOSEP CLAPERÀ

ALFONS OYA

JOSEP CAMPS

RAMON QUADRENY

RAFAEL CALVO

MANUEL VALENCIA

AGUSTÍ MORATÓ

FERRAN CAPDEVILA

FORASTERS

- Aquest és el creador del teatre català.
- Jo em pensava que era l'inventor de la cadira.

A les escales mecàniques

Amb tant de temps com fa que estan inaugurades les escales mòbils automàtiques de l'Estació de Sarrià, encara l'enginyós invent provoca cada dia, a cada hora, a cada moment, ingénues exclamacions per part del públic xirroi, un bon xic endarrerit en aqueixa mena d'avenços electromecànics.

L'altre dia mateix, a l'arribada de un dels trens procedents de Terrassa, en el termini de tres minuts de presenciar el funcionament del còmode aparell, poguérem recollir a l'atzar unes quantes veus de la bigarrada i pintoresca concurrència de viatgers que d'una hora lluny es veia que estrenaven les meravelloses i màgiques escales.

Vagin escoltant, que n'hi ha pel pare, per la mare i per a tots els gustos:

Una beata. — Ai, Déu meu!... Això sí que és art del dimoni!...

Un jove del dia. — Art dels àngels, podria dir, senyora; que vindrà dia que amb aquest sistema totes les animes pujaran al cel.

Una forastera. — Aguanta'm, "Sidro", que cauré!

El seu marit. — Tira, dona!... no t'agafis, que prou feina tinc per mi.

Un tenor d'òpera. — Pshè!... Ja està bé, ja. Però és millor la "Scala" de Milàn.

Un infant. — Jo vui que els Reis me'n portin una, papa!...

El Campaner de la Catedral. — Qui la tingués, per a anar a tocar la "Tomasa"!...

Un barrilare. — Vet ací un procediment maco per a empaitar el preu del bacallà, ara que puja tant.

Un esportiu. — El mèrit està en baixar-la, mentre funciona. Veiam, deixeu-m'ho provar...

Un capellà. — Déu meu, Senyor!... Perquè no les feien així, les famoses escales de Jacob?...

Un senyor Esteve. — Passi, passi, vostè, si vol. Jo no em moc del meu graó; pel mateix preu, no cal bellugar les cames.

Un poruc. — Jo pujo a peu; no porto pressa.

Un futurista. — No es pot negar que són una gran comoditat. Però, ja veureu d'aquí a cinquanta anys!... Ens posaran un catre a cada graó, perquè, pujant, poguem fer-hi la sesta.

L'homenatge d'Enric Borràs a Badalona

Badalona organitzà un altre homenatge a Enric Borràs. No ha estat pas el primer, ni serà l'últim. Cal dir que Borràs mereix tots els homenatges que li organitzin els badalonins perquè no els ha fallat mai.

Sempre que han demanat l'ajut artístic, econòmic, personal, etc., d'Enric Borràs, aquest ha acceptat ésser el primer del rengle.

Badalona, doncs, li deu una gratitud permanent.

A part d'això, el nom d'Enric Borràs va tan lligat a Badalona que tot el que es faci ens sembla poc.

Així, dimarts, quan tot Badalona era al carrer, quan descobriren la làpida a la casa natal; quan en el banquet es pronunciaren llargs parlaments a honor d'ell, dels quals podem remarcar, per l'entusiasme que provocaren, els de Francesc Madrid, de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA; Joaquim Montero, pels actors i el d'Ambrosi Carrión, per "La Nau", etc., es manifestava no tan sols l'admiració, sinó l'estimació que els badalonins senten per Enric Borràs.

Santiago Rusiñol envià des de Girona un telegrama d'adhesió que fou rebut amb llargs aplaudiments.

L'acte tingué una vàlua extraordinària de sentiment païral nascut entre el poble.

—Què et sembla això del cine parlant?

—Que ja no ens deixen ni el dret de fer una becaina quan la pel·lícula és dolenta.

GOYA

Avui, divendres, la simpàtica Elena Jordi obre les portes d'aquest coquetó teatre, amb una notable companyia de Vodevil. La setmana que ve parlarem amb l'extensió que es mereix la companyia de la Jordi.

A Newark (Nova Jersey) un patró, fundador i propietari d'un gran establiment, ha repartit, entre 235 operaris seus, la respectable quantitat d'un milió de dòllars, en premi del llarg servici i fervorós treball dels esmentats obrers.

Gran exemple a seguir pels nostres burgesos que no donen... ni el bon dia.

El Papa reparteix benediccions que és un "contento". Són tantes les peregrinacions que volen obtenir la santa gràcia, que es parla de crear un cos d'urbans especials, que s'encarregaran del comès i estalviaran així una feixuga i persistent tasca al Sant Pare.

Amb motiu de les expansions filharmòniques de l'època exposicionista, s'haurà palesat que Barcelona és una ciutat amadora de la música per excel·lència.

Per aquesta raó i ara que els nostres parcs, carrers i places s'adornen amb bells monuments, bo seria recordar al nostre Ajuntament que els hereus de don Manuel Arnús, conserven a Badalona unes superves estàtues, en marbre, de Beethoven i de Mozart.

No podria, el Batlle, o qui fos, negociar les gestions necessàries per tal que aquelles magnífiques estàtues, representació de la bona música, que havien figurat al vestíbul del vell "Teatre Líric", poguessin embellir un dels nostres parcs, on tothom podria contemplar-les, treient-les de la son i l'ensopiment que deuen patir en un jardí particular?

En Pau Casals, En Lamote, En Morera, tots els nostres grans músics, volen apadrinar aqueixa idea?

Els mai prou alabats i benemèrits bacallaners barcelonins, han acordat pujar poc o molt el preu del bacallà.

Com si ja viatgés per les regions zepelinesques!

D'ara endavant el morro a dues pessetes; la penca a sis rals.

I, naturalment, passarà com sempre que l'encariment s'eternitzarà.

Al potentat no li vindrà d'aquí, però, al pobre, que és el que "penca", acabarà fent "morros".

Un novel·lista francès, d'allò tan descordat, el nom del qual no mereix recordança, insulta Barcelona dient, entre altres maranades, que és una ciutat que no més té un urinari.

L'afirmació és falsa; i encara que fos certa, sempre tindrem quelcom per a contraposar:

Podríem dir-li, per exemple, que a la seva terra hi han ciutats importants que compten gairebé amb tants urinaris com carrers; però que els tals estan col·locats a les aceres, sense una mala post que els tapi dels costats ni de darrera.

I sempre val més aguantar-se les necessitats, que etzibar-les a la vista del vianant.

Diumenge passat es va celebrar la travessia del port nedant. La cosa difícil no és nedar, no; el més difícil és nedar i guardar la roba.

Diu que s'ha escapat l'últim pres que hi havia a la presó de Berga.

Es clar! Tot sol s'hi avorria.

A Mèxic anaven d'excursió tretze individus i s'han ofegat tots.

Tretze? Toca ferro!

Un comerciant enriquit per la guerra, viatjava en tren amb la seva muller, quan es produí una catàstrofe horrible. El marit es salvà, però la muller hi va morir.

El marit, en tornar a casa, s'adonà que, a més a més de la muller, havia perdut també el paraigua.

I ara, en contar la història de la tragèdia, diu molt emocionat:

—Hi vaig perdre la dona i el paraigua, un paraigua tot nou.

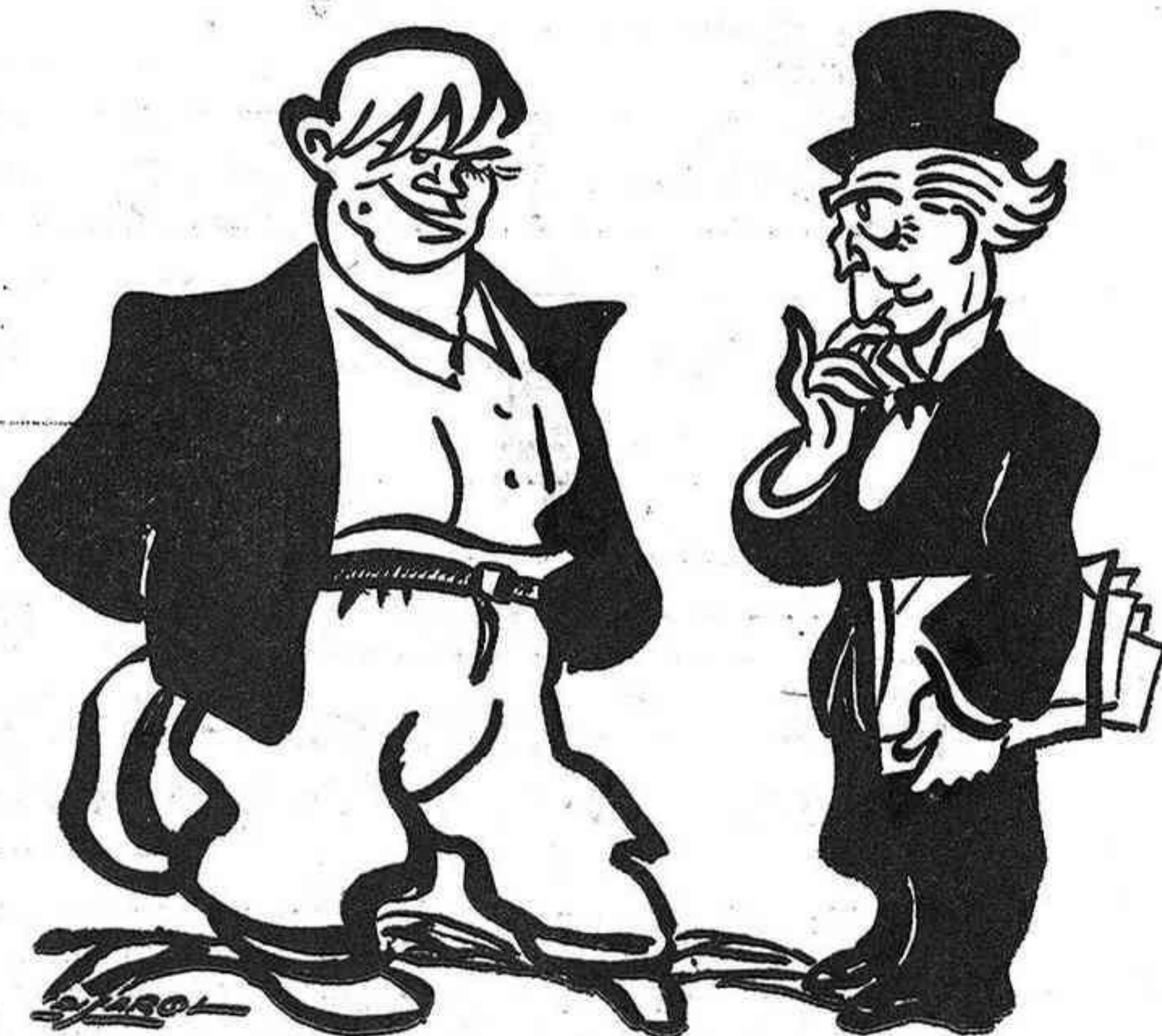
A la Societat de Nacions hom va elegir el delegat sudamericà senyor Guerrero com a president de l'Assemblea.

Quin disbarat! Anar a cercar un "guerrero" per presidir les sessions de la pau!

Diuen que a Saragosa ha sortit un altre Doctor Asuero. Ara, que en lloc de fer els tocs al nas, els fa a un altre indret. On? —pregunteu.

Endevineu-ho!

No hi ha escriptor audaciós més que en l'esguard d'un lector tímid, ni literatura brutal més que davant d'un auditori delicat.

—I vostè és un savi? Per això és tan pobre: faci com jo; faci's boxador. Jo tinc tres cases a Barcelona, i una torre a Caldetes.

Cinc-cents homes a l'aigua

No s'espantin, que no es tracta de cap desgràcia. Senzillament: el passat diumenge es celebrà a Barcelona la travessia del port. Es presentaren cinc-cents nedadors.

L'espectacle de tanta gent en remull era una cosa esplèndida, magnífica.

J. V. — Agraïts. Però com són moltes les signatures que tenim pel número especial que dedicarem a la seva memòria, us hem retallat el final: aquells versos.

J. M. — Aniran els dibuixos.

J. M. — No, senyor: no és publicable.

J. V. Ll. — Els versos no estan conformes. Però treballau, que vós ho fareu bé.

Idilli. — No farem res.

M. L. — Cal que adquiriu immediatament un diccionari català, una gramàtica catalana. Després d'estudiar força, escriviu.
J. B. R. i A. — No ens interessa prou.
R. J. i O. — No pot anar.

AQUEST NUMERO

HA ESTAT REVISAT

PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imp. "L'Esquella" i "La Campana". — Om, 8. — Barna.

CICLES - MOTOS
ACCESSORIS
ESPORTS

SANROMÀ

Balmes, 62

BARCELONA

Telèfon 12303

CONSULTEU ABANS DE COMPRAR RES

EXPOSICIO INTERNACIONAL DE BARCELONA

Oberta fins les dues de la matinada

PALACIO NACIONAL

ENTRADA AL MATÍ, GRATIS

ENTRADA A LA TARDA, 0'50 PTES.

Es posen en venda els carnets de 25 entrades, al preu de 22'50 pessetes.

Aquests carnets serveixen per tots els dies, tallant-se una entrada els dies que sigui d'una pesseta; els dies que l'entrada al recinte sigui de dues pessetes hom tallarà dues entrades dels esmentats carnets.

Les persones que posseeixin antics carnets

Durant els dies de la reunió del Jurat i instal·lació d'obres per a la segona sèrie, estarà tancat el Palau d'Art Modern. La reobertura es verificarà els primers dies d'Octubre

PUEBLO ESPAÑOL

GRAN PARC D'ATRACCIONS

AVUI I TOTS ELS DIES. EL BALÓN INFERNAL

Rosaleda - Miramar - Poble Oriental - Font del Gat
Secció Japonesa en el "Palacio Alfonso XIII". Venda d'Articles Japonesos

NOTES: El públic no podrà entrar en el recinte amb cistells, farcells ni paquets voluminosos. No es permetrà menjar en els bancs, jardins, places, escales, etc. La consigna per a petits paquets queda establerta a les Portes de la Plaça d'Espanya, fora del recinte. Tots els dies, excepte els divendres, des de les nou de la nit, l'entrada a l'Exposició serà d'una pesseta.

Llibreria Espanyola d'Antoni López ♦♦ Rambla del Mig, 20, Barcelona

TELEFON 18692

A primer de la setmana que ve

SORTIRA
L'ENGINYÓS CAVALLER
D. QUIXOT DE LA MANCHA

per

Miquel de Cervantes Saavedra

Traducció catalana per Antoni Bulbena i Tosell

Pròleg de J. Givanel i Mas

Volums V, VI i VII de la

COL·LECCIÓ D'OBRES SELECTES

Preu dels tres volums: 7,50 pessetes

L'AUCA DEL SENYOR ESTEVE

NOVEL·LA DE

Santiago Rusiñol

Edició de luxe: Ptes. 16

DEMÀ DISSABTE

Pere Coromines

Les llàgrimes de Sant Llorenç

NOVEL·LA

Preu: 4 Ptes.

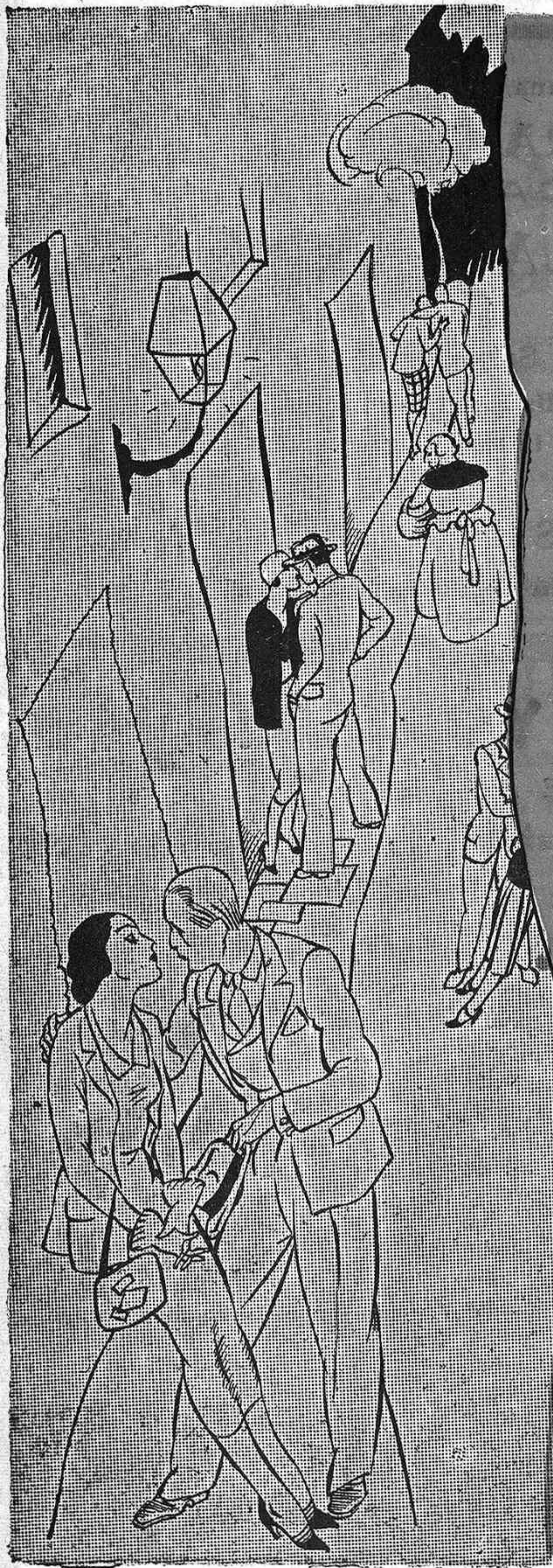
SORTIRÀ AVIAT

LLUÍS CAPDEVILA

VENUS i els bàrbars

NOVEL·LA

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o be en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a mes, 30 cèntims per a certificar. Als corresponsals se'ls atorga rebaixes.

Els carrers d'ahir.

Els carrers d'avui.